

UZASADNIENIE

Powód, (...) z siedzibą w W. w pozwie z dnia 10 października 2014 roku wniósł o nakazanie pozwanej, Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Usługowo – Handlowemu (...) - spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. maszyny pomiarowej LH 6-7-5 (W. 3) o systemie (...) o zakresie pomiaru: 650x750x500 mm (zwanej dalej maszyna pomiarową LH 6-7-5) znajdującej się w posiadaniu pozwanej, o wartości maszyny 48.065 EUR, której powód jest właścicielem a także o zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest właścicielem maszyny, którą pozwana wynajęła za czynsz miesięczny w wysokości 1.875 EUR. Pozwana przyjmowała przesyłane przez powoda faktury z tytułu czynszu najmu i do grudnia 2011 roku regularnie uiszczała czynsz, po czym zaprzestała opłacania czynszu, co przyczyniło się do wystąpienia przez powoda na drogę postępowania sądowego. Pozwana nie reguluje zaległego czynszu, nie zwróciła przedmiotu najmu. Obecnie pozwana znajduje się w posiadaniu maszyny pomiarowej bez tytułu prawnego. Powód wezwał pozwaną do dobrowolnego wydania maszyny wyznaczając 3 dniowy termin do zwrotu maszyny. Pozwana w określonym terminie nie udostępniła powodowi maszyny do odbioru ani nawet nie wskazała sposobu odbioru, czy ewentualnego późniejszego terminu wydania maszyny.

(pozew - k. 3 – 9)

Pozwana, w odpowiedzi na pozew, uznała powództwo i na podstawie art. 101 k.p.c. wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma pozwana podała, że bez zbędnej zwłoki potwierdziła otrzymanie wezwania do wydania maszyny oraz wskazała, że zgodnie z treścią art. 454 k.c. maszyna oczekuje na odebranie przez powoda w siedzibie pozwanej. Zdaniem pozwanej oferując maszynę będącą przedmiotem sporu do odbioru i wskazując miejsce gdzie odbiór ten powinien nastąpić, a po wytoczeniu powództwa uznając je przy pierwszej czynności procesowej ma pełne uprawnienie do żądania zwrotu kosztów procesu.

(odpowiedź na pozew - k. 70)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód w dniu 2 września 2009 roku wysłał pozwanej ofertę nr (...) - (...), dotyczącą możliwości korzystania ze współrzędnościowej maszyny pomiarowej LH 6-7-5 (W. 3) stanowiącej jego własność. Powód w ofercie zastrzegł możliwość sprzedaży maszyny w międzyczasie. Pierwotna wartość maszyny wynosiła 68.910 EUR.

(dowód: oferta wraz z tłumaczeniem - k. 21)

W e-mailu z dnia 8 września 2009 roku pozwana zamówiła maszynę pomiarową W. LH 6-7-5 w celu jej wynajmu od powoda za czynsz miesięczny w wysokości 1.875 EUR. Jednocześnie oświadczyła, że poniesie koszty opakowania w kwocie 1.410 EUR, montażu, uruchomienia, odbioru i szkolenia w kwocie 5.000 EUR oraz odbierze maszynę własnym samochodem ciężarowym.

(dowód: e mail wraz z tłumaczeniem - k. 41)

W dniu 10 września 2009 roku powód wystawił fakturę na koszt opakowania oraz montaż, uruchomienie i odbiór precyzyjności pomiaru W. Standard dla portalowych maszyn pomiarowych i S. (...) ze skanującymi systemami pomiarowymi, włącznie z kosztami delegacji i diet dla personelu serwisowego na kwotę 6.410 EUR oraz fakturę za korzystanie z maszyny przez okres 6 miesięcy od października 2009 roku do marca 2010 roku.

(dowód: faktury wraz z tłumaczeniem k. 43 - 47)

Pozwana przyjmowała przesyłane przez powoda faktury z tytułu czynszu najmu i do grudnia 2011 roku regularnie uiszczała czynsz. Pozwana od grudnia 2011 roku zaprzestała opłacania czynszu zgodnie z przesłanymi fakturami.

W dniu 25 września 2013 roku powód złożył w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XII Wydziale Gospodarczym pozew przeciwko pozwanej o zapłatę kwoty 11.250 EUR. Należność ta wynikała z sześciu faktur vat wystawionych przez powoda w okresie od grudnia 2011 roku do maja 2012 roku. Każda z nich opiewała na kwotę 1.870 EUR. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w sprawie XII GNc 4236/13 podniosła nieważność umowy najmu łączącej strony po dniu 18 stycznia 2012 roku oraz wskazała, iż od dnia 18 kwietnia 2011 roku pozbawiona została możliwości korzystania ze spornej maszyny wskutek zakończenia ważności dostarczonego przez powódkę klucza programisty – software key.

(dowód: sprzeciw – k. 94-95)

Obecnie wartość maszyny wynosi 48.065 EUR.

(bezsporne)

Powód pismem z dnia 3 października 2014 roku wezwał pozwaną do dobrowolnego wydania maszyny wyznaczając 3 dniowy termin do zwrotu maszyny. Wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 6 października 2014 roku.

(dowód: pismo z pełnomocnictwem k. 48-49, śledzenie przesyłki – k. 50, zwrotne potwierdzenie odbioru k. 97)

W piśmie z dnia 7 października 2014 roku pozwana potwierdziła odbiór wyżej opisanego pisma i oświadczyła, że stawia do dyspozycji powoda maszynę pomiarową, która zgodnie z treścią dyspozycji art. 454 k.c. oczekuje na odbiór w siedzibie pozwanej. Jednocześnie pozwana oświadczyła, że może rozważyć kwestie związane z ewentualnym odkupem maszyny i w tym zakresie oczekuje propozycji od powoda.

(dowód: pismo k. 84)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Powód udowodnił, że jest właścicielem maszyny pomiarowej LH 6-7-5 (W. 3) o systemie (...), która znajduje się w faktycznym władaniu pozwanej, natomiast pozwana nie wykazała, aby posiadała skuteczne wobec powoda uprawnienie do władania sporną maszyną.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że żądanie powoda wydania mu przez pozwaną spornej maszyny znajduje usprawiedliwienie w treści art. 222 § 1 k.c. i dlatego orzeczono jak w pkt. 1 sentencji. O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na mocy art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.262 zł złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 10.045 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 7.200 zł (ustalonego w oparciu o § 6 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Brak było, w ocenie Sądu, podstaw do zastosowania przewidzianego w art. 101 k.p.c. wyjątku od zasady odpowiedzialności za wynik procesu i zwrotu przez powoda kosztów pozwanej. Zgodnie z treścią powołanej wyżej normy prawnej zwrot kosztów należy się pozwanemu mimo uwzględnienia powództwa, jeśli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Nie ulega wątpliwości, iż obie przesłanki wskazane wyżej muszą być spełnione łącznie.

Jakkolwiek w sprawie niniejszej nie może budzić wątpliwości, że pozwana wykazała spełnienie drugiej z przesłanek art. 101 k.p.c., gdyż uznała żądanie pozwu przy pierwszej czynności procesowej, jaką było złożenie odpowiedzi na pozew, to nie sprostала obowiązkowi wykazania, iż nie dała podstaw do wytoczenia niniejszego powództwa o wydanie spornej maszyny.

Zauważyć wypada, iż w doktrynie wskazuje się, że pozwany nie daje podstaw do wytoczenia powództwa, jeśli jego postępowanie i postawa wobec żądania powoda oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że powód uzyskałby zaspokojenie swego żądania bez wytoczenia powództwa (tak G, Misiurek, komentarz do art. 100 k.p.c. – lex omega).

W sprawie niniejszej nie można uznać, że postawa pozwanej prowadzi do wniosku, iż powód uzyskałby zaspokojenie swego żądania bez powództwa o wydanie spornej maszyny.

Po pierwsze, niewątpliwie przyczyną wystąpienia przez powoda z pozwem w tej sprawie było twierdzenie pozwanej w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, że umowa najmu spornej maszyny jest nieważna od stycznia 2014 roku, co miało usprawiedliwiać brak zapłaty za czynsz najmu, i na co powód wprost powołuje się w treści uzasadnienia pozwu w tej sprawie.

Po wtóre, pozwana niewątpliwie zatrzymując sporną maszynę, z której nie miała możliwości korzystania – jak sama przyznała - od kwietnia 2011 roku i którą od stycznia 2014 roku posiadała bez tytułu prawnego, dała powód do wytoczenia powództwa o jej wydanie.

Po trzecie, pozwana przez trzy i pół roku – od kwietnia 2011 roku, kiedy zaprzestała korzystania z maszyny do października 2014 roku, to jest do wystąpienia przez powoda z niniejszym powództwem nie wezwała powoda do odbioru maszyny ani nie zwróciła maszyny powodowi, co także pozwala uznać wystąpienie ze spornym żądaniem przez powoda za uzasadnione.

Po czwarte, pozwana nie zwróciła powodowi maszyny ani nie wezwała go do jej odbioru choć, zgodnie z treścią art. 675 k.c. winna to uczynić po zakończeniu najmu, to jest w styczniu 2014 roku, przez co swym zachowaniem także dała powód do wytoczenia powództwa.

Po piąte w końcu, to na pozwanej jako żądającej zwrotu kosztów postępowania spoczywał ciężar dowodu, iż wytoczenie powództwa w tej sprawie było zbędne. Powoływanie się przez pozwaną na fakt, iż zareagowała na wezwanie powoda z dnia 3 października 2014 roku o wydanie maszyny i w terminie wyznaczonym w tym piśmie wyraziła zgodę na jej odebranie w siedzibie pozwanego nie stanowi, zdaniem Sądu, wykazania okoliczności iż powód niepotrzebnie wystąpił z niniejszym powództwem. Należy mieć bowiem na względzie, iż maszyna ta przez długi czas po ustaniu stosunku najmu znajdowała się u pozwanej i nadal się tam znajduje, zaś wezwanie do wydania (spełnienia świadczenia) nie stanowi obecnie obligatoryjnej czynności, która musi w sprawach gospodarczych poprzedzać skuteczne wystąpienie z powództwem, stąd uznać ją należy za przejaw dobrej woli ze strony powoda i dążenie do ugodowego, pozasądowego rozwiązania sporu pomiędzy stronami przed wytoczeniem powództwa. Powód przedprocesowo zażądał zwrotu maszyny i w terminie wyznaczonym w wezwaniu nie uzyskał zapewnienia pozwanej o zwrocie, stąd miał usprawiedliwione podstawy do wytoczenia niniejszego powództwa, zwłaszcza, iż pozwana od dłuższego czasu posiadała sporną maszynę bez podstawy prawnej i nie podejmowała żadnych starań aby ją zwrócić. Nadmienić w końcu wypada, że we współczesnym świecie, w dobie urządzeń umożliwiających porozumiewanie się na odległość termin trzydniowy wyznaczony przez powoda był, zdaniem Sądu, wystarczający do skutecznego zawiadomienia przez pozwaną powoda iż wyraża zgodę na wydanie maszyny. Skoro tego nie uczyniła, to wobec wszystkich powołanych wyżej okoliczności uznać należy, iż postawa pozwanej wobec żądania powoda zgodnie z doświadczeniem życiowym nie usprawiedliwia przekonania, że powód uzyskałby zaspokojenie żądania również bez wytoczenia powództwa, a to z kolei prowadzi do wniosku, iż przesłanka art. 101 k.p.c nie została przez pozwaną wykazana.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

Dnia 17 czerwca 2015 roku